

Tátovo jaro

Jan Nedvěd

Sel v horach snih sem dolu k nam
v pramincich stekal a tal
a z vetvi nad potuckem padal dolu led

prichadzel tatuv jarni svet

Z okapu ven listi a mech
ze skaly nad studankou snih
najednou je nas vic smich zvoni, smich zvoni
najednou lip je snad jak v loni

Ta krása ran pod strechy bliz
na prvni sedanky tam k nam
a kazdou chvili slisis jak projizdi vlak
vzpominas na tatu a tak

Jestli jsme zas o kolik je nas min
jestli nam nevymazal stopy v case svet
Manitou neplakal jen za totemem stal
a mnozi nevideli dal